

Конституційний Суд України
01033, м. Київ, вул. Жилянська, 14

Суб'єкт звернення: Управління Державної служби України
з надзвичайних ситуацій в Івано-
Франківській області
76018, м. Івано-Франківськ,
вул. Франка, 6
Код ЄДРПОУ: 38555228

22 07 18
01-8120/07

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

про офіційне тлумачення абзацу 1 частини 9 статті 40 Закону України
«Про регулювання містобудівної діяльності» у системному зв'язку із ч. 2
ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності»

І. Статті (окремі положення) Закону України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України.

Абзацом 1 ч. 9 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» встановлено: «Договір про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту укладається не пізніше ніж через 15 робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію.» (офіційне джерело опублікування: Офіційний вісник України від 18.03.2011 № 18, стор. 131, стаття 735, код акту 55190/2011).

II. Обґрунтування необхідності офіційному тлумаченні положень закону України.

Відповідно до ст. 94 Закону України «Про Конституційний Суд України» підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України слід розуміти різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (ухвала Конституційного Суду України від 12.05.2010 № 31-у/2010).

Оскільки судами України неоднозначно застосовуються положення абзацу 1 частини 9 статті 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», вважаємо, що існують законні підстави для надання офіційного тлумачення положень норми вищезазначеного Закону.

Так, у провадженні судів України перебуває справа за № 909/946/15 за позовом Фінансового управління виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради до Управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області (до суб'єкта звернення) (далі – Управління), третя особа – виконавчий комітет Івано-Франківської міської ради про спонукання до укладення договору про пайову участь замовників будівництва у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста Івано-Франківська.

Тому, рішення суду по суті спору, яке набере законної сили може істотно вплинути на Управління як юридичну особу.

Під час розгляду зазначеної категорії справ судами України було неоднозначно застосовано положення однієї і тієї ж самої норми закону України, а саме абзацу 1 ч. 1 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Така неоднозначність застосування вказаної норми полягає у наступному.

Постановою Вищого господарського суду України від 20.04.2016 у справі № 909/946/15 було скасовано рішення судів першої та апеляційної інстанції, а справу передано на новий розгляд до Господарського суду Івано-Франківської області.

Таке рішення суду було мотивоване наступним: *«Відповідно до частини четвертої статті 11 ЦК України у випадках, встановлених актами цивільного законодавства, цивільні права та обов'язки виникають безпосередньо з актів органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим або органів місцевого самоврядування. Згідно з частиною першою статті 14 ЦК України цивільні обов'язки виконуються у межах встановлених договором або актом цивільного законодавства.»*

Правові та організаційні основи містобудівної діяльності в Україні визначені Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності», статтею 40 якого встановлено обов'язок пайової участі замовників будівництва у розвитку інфраструктури населеного пункту та визначено механізм його реалізації.

Так, за приписами частини другої зазначеної статті Закону замовник, який має намір щодо забудови земельної ділянки у відповідному населеному пункті, зобов'язаний взяти участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури населеного пункту, крім випадків, передбачених частиною четвертою цієї статті. Пайова участь у розвитку інфраструктури населеного пункту полягає у перерахуванні замовником до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію до відповідного місцевого бюджету коштів для створення і розвитку зазначеної інфраструктури (ч. 3 ст. 40 Закону).

В силу вимог ч. 5 цієї статті Закону величина пайової участі у розвитку інфраструктури населеного пункту визначається у договорі, укладеному з органом місцевого самоврядування (відповідно до встановленого органом місцевого самоврядування розміру пайової участі у розвитку інфраструктури), з урахуванням загальної кошторисної вартості будівництва об'єкта, визначеної згідно з будівельними нормами, державними стандартами і правилами.

Розмір пайової участі у розвитку інфраструктури населеного пункту визначається протягом десяти робочих днів з дня реєстрації органом місцевого самоврядування звернення замовника про укладення договору про пайову участь та доданих до нього документів, що підтверджують вартість будівництва об'єкта, з техніко-економічними показниками. Договір про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту укладається не пізніше ніж через 15 робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію (ч. 8 та 9 ст. 40 Закону).

В силу положень частини першої статті 40 Закону порядок залучення, розрахунку розміру і використання коштів пайової участі у розвитку інфраструктури населеного пункту встановлюють органи місцевого самоврядування відповідно до цього Закону. На виконання цих вимог рішенням Івано-Франківської міської ради від 18.10.2013 № 19.12.2014 було затверджено Положення "Про пайову участь замовників будівництва у створенні та розвитку інженерно-транспортної інфраструктури міста".

За приписами п. п. 1.2 та 1.3 Положення замовники будівництва залучаються до пайової участі у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста виключно на підставі укладених з виконавчим комітетом та фінансовим управлінням договорів про пайову участь. Для укладення такого договору замовник зобов'язаний повідомляти виконавчий комітет про будь-які вчинені ним дії щодо забудови земельної ділянки, відповідно до діючого законодавства та звернутися про укладення Договору про пайову участь.

Згідно з абзацом 2 п. 3.1 Положення замовник зобов'язаний взяти участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста, крім випадків, передбачених пунктом 6.6, 6.7 цього положення.

Відповідно до п. 4.4 Положення договір про пайову участь укладається на підставі звернення замовника будівництва на ім'я першого заступника міського голови.

Абзацом 2 пункту 7.3 Положення встановлено, що в разі відсутності звернення замовника щодо укладення договору про пайову участь в строк, передбачений п. 9 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» виконавчий комітет або фінансове управління вживає всіх необхідних заходів щодо укладення договору, в тому числі і після введення об'єкту в експлуатацію. В разі, якщо замовник не звернувся про укладення договору та не підписав у встановлений термін виконавчий комітет або

фінансове управління вправі подати позовну заяву про укладення договору в судовому порядку (п. 1.4 Положення).

В силу вимог статті 144 Конституції України та статті 73 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» органи місцевого самоврядування при виконанні своїх функцій приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території.

Таким чином приписами статті 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» встановлено обов'язок замовника будівництва прийняти пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту, який реалізується шляхом укладення відповідного договору в порядку, визначеному Законом та деталізованому актом органу місцевого самоврядування. Правовий аналіз частин 8 та 9 у сукупності з іншими положеннями цієї статті Закону дозволяє дійти висновку про те, що обов'язок щодо ініціювання укладення такого договору покладено саме на замовника будівництва, оскільки пов'язується з його зверненням до органу місцевого самоврядування.

Такий договір має бути укладеним в обов'язковому порядку, в межах строку, встановленого ч. 9 ст. 40 Закону. Неукладення договору свідчить про недотримання вимог законодавства і має наслідком порушення прав та інтересів відповідної територіальної громади, тому судам потрібно у кожному конкретному випадку з'ясувати причини його неукладення.

Органи місцевого самоврядування знаходяться поза межами процедури прийняття об'єктів будівництва в експлуатацію та позбавлені можливості контролювати момент його здійснення, відтак неукладення такого договору з підстав невиконання замовником обов'язку щодо звернення до органу місцевого самоврядування з відповідною пропозицією свідчить про його ухилення від укладення договору та може бути оскаржено в судовому порядку, у тому числі і після прийняття об'єкту будівництва в експлуатацію.

В контексті наведеного висновки судів попередніх інстанцій про те, що ч.9 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» встановлено присічний строк протягом якого може бути укладено відповідний договір і сплив цього строку звільняє сторони від необхідності його укладення колегія суддів Вищого господарського суду України вважає помилковими).

Така правова позиція Вищого господарського суду України суперечить усталеній судовій практиці застосування абз. 1 ч. 9 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» цим же судом.

Так, Постановою Вищого господарського суду України від 03.12.2014 у справі № 909/790/14 про зобов'язання укладення договору про пайову участь замовників будівництва у створенні і розвитку інженерно - транспортної та соціальної інфраструктури міста Івано-Франківська було підтверджено правомірність відмови у задоволенні позовних вимог Фінансового управління та відмовлено у задоволенні касаційної скарги позивача. Свою позицію суд аргументував наступним чином: «Відповідно ст. 19 Конституції України органи держаної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи

зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

За ч. 1 ст. 144 Конституції України та ч. 1 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території. Рішення органів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України зупиняються у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду.

Статтею 627 Цивільного Кодексу України передбачено, що відповідно ст.6 Цивільного Кодексу України сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Згідно ч.3 ст.179 Господарського Кодексу України, укладення господарського договору є обов'язковим для сторін, якщо він заснований на державному замовленні, виконання якого є обов'язком для суб'єкта господарювання у випадках, передбачених законом, або існує пряма вказівка закону щодо обов'язковості укладення договору для певних категорій суб'єктів господарювання чи органів державної влади або органів місцевого самоврядування.

Частинами 2 та 9 статті 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» визначено, що замовник, який має намір щодо забудови земельної ділянки у відповідному населеному пункті, зобов'язаний взяти участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури населеного пункту.

Договір про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту укладається не пізніше ніж через 15 робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію.

Отже, господарські суди дійшли обґрунтованого висновку, що укладення спірного договору про пайову участь у розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста Івано-Франківська, в редакції, запропонованій позивачем, після введення об'єкта будівництва в експлуатацію, що підтверджується декларацією про готовність об'єкта № ІФ 14311022081 від 25.07.2011, суперечить ч.9 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Схожого висновку дійшов Вищий господарський суд України в Постанові від 16.06.2015 у справі за № 911/5471/14.

Також, у Постанові Вищого господарського суду України від 27.01.2016 у справі № 909/1017/15 за позовом Фінансового управління виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради до Івано-Франківського міського відділу УМВС України в Івано-Франківській області про спонукання до укладання договору про пайову участь замовників будівництва у створенні і розвитку

інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста Івано-Франківська зазначено наступне: «Як передбачено ч.2 ст.40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» (в редакції, чинній на час виникнення спору, подання позову та його розгляду у даній справі), замовник, який має намір щодо забудови земельної ділянки у відповідному населеному пункті, зобов'язаний взяти участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури населеного пункту.

В свою чергу, в ч.9 ст.40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» визначено, що договір про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту укладається не пізніше ніж через 15 робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію.

Аналогічні вимоги закріплені в Положенні про пайову участь замовників будівництва у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста, затвердженому в редакції рішення Івано-Франківської міської ради №1231-38 від 18.10.2013, а саме: в пунктах 3.1, 7.3 Рішення.

На підставі наведених нормативно-правових актів позивач листом від 20.08.2015 звернувся до відповідача із пропозицією укласти спірний договір про пайову участь замовників будівництва у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що вказаний об'єкт будівництва було прийнято в експлуатацію на підставі Декларації про готовність об'єкта до експлуатації, зареєстрованої управлінням Державної архітектурно-будівельної інспекції в Івано-Франківській області за №ІФ143151950455 від 14.07.2015р.

За таких обставин, суди попередніх інстанцій, враховуючи приписи ч.9 ст.40 Закону України "Про регулювання містобудівної діяльності", який є нормою спеціальної дії, дійшли висновку про те, що укладення спірного договору про пайову участь у розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста Івано-Франківська після введення об'єкта будівництва в експлуатацію суперечить вимогам зазначеного закону, а відтак, позовні вимоги задоволенню не підлягають.».

Постановою Вищого господарського суду України від 29.03.2016 у справі № 909/947/15 за позовом Фінансового управління виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради до ТОВ «Інтерком» про спонукання до укладення договору про пайову участь було встановлено, що «відповідно до ч.ч.2,5,9 ст.40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» (у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин) замовник, який має намір щодо забудови земельної ділянки у відповідному населеному пункті, зобов'язаний взяти участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури населеного пункту. Величина пайової участі у розвитку інфраструктури населеного пункту визначається у договорі, укладеному з органом місцевого самоврядування (відповідно до встановленого органом місцевого самоврядування розміру пайової участі у розвитку

інфраструктури), з урахуванням загальної кошторисної вартості будівництва об'єкта, визначеної згідно з державними будівельними нормами, стандартами і правилами. Договір про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту укладається не пізніше ніж через 15 робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію.

Отже, нормами чинного законодавства та Положенням встановлено обов'язок замовників будівництва взяти участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури населеного пункту, шляхом укладення договору про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту та перерахування до відповідного місцевого бюджету розміру внеску пайової участі, визначеного договором. Договір про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту укладається не пізніше ніж через 15 робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію. Кошти пайової участі перераховуються замовником також до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію.

При цьому, приписи ч.9 ст.40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», які визначають граничний термін для укладання договору про пайову участь у розвитку інфраструктури населеного пункту (не пізніше дати прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію), є імперативними, тобто підлягають обов'язковому виконанню всіма учасниками спірних правовідносин, а не лише відповідачем як замовником будівництва.

Таким чином, якщо замовник не звернувся про укладення договору та не підписав договір у встановлений термін, виконавчий комітет та/або фінансове управління вправі звернутися з позовом про укладення договору в судовому порядку, проте, необхідною підставою для укладення договору про пайову участь за рішенням суду є виникнення між сторонами переддоговірного спору в межах строків укладання договору, встановлених законом.

У зв'язку з цим, касаційна інстанція не приймає до уваги твердження скаргника про те, що замовник будівництва зобов'язаний був до прийняття об'єкта в експлуатацію звернутися до місцевого виконавчого органу для укладання договору про пайову участь у розвитку інфраструктури міста і термін "до прийняття об'єкта в експлуатацію" стосується тільки замовника будівництва, а не фінансового управління, яке, в разі невиконання згаданого обов'язку відповідачем, має повне право спонукати останнього в судовому порядку до укладання такого договору навіть після введення об'єкта в експлуатацію.

Адже, такі твердження ґрунтуються виключно на помилковому довільному тлумаченні імперативної норми ч.9 ст.40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», яка не містить жодних застережень щодо непоширення відповідного граничного терміну стосовно позивача як виконавчого органу Івано-Франківської міської ради, уповноваженого своєчасно здійснювати роботу щодо укладання договорів про пайову участь у розвитку інфраструктури міста.

Як вірно встановлено судами попередніх інстанцій, як на момент звернення позивача до відповідача з вимогою укласти договір про пайову участь у створенні і розвитку інженерно-транспортної інфраструктури м.Івано-Франківська, так і на момент звернення з даним позовом замовником вже були оформлені відповідні документи та об'єкт будівництва прийнятий в експлуатацію.

Зважаючи на достеменно встановлені судами обставини справи, колегія суддів вважає законним та обґрунтованим висновок суду першої інстанції про відмову в задоволенні позовних вимог.

Як правильно зазначив суд, до прийняття об'єкта в експлуатацію договір про пайову участь між сторонами укладений не був, тоді як на момент звернення позивача до замовника будівництва з відповідною вимогою об'єкт вже прийнятий в експлуатацію.

Оскільки, в силу обставин, встановлених судами у даній справі, вплив передбачений законом граничний термін для укладення такого виду договору, і чинне законодавство у сфері містобудування не передбачає можливість продовження чи відновлення цього терміну, то позов задоволенню не підлягає.»

Отже, враховуючи наведене можна дійти до висновку, що дійсно існує неоднозначне застосування положень абз. 1 ч. 9 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» судами України.

III. Порушення конституційних прав Управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області як юридичної особи полягає у наступному.

Відповідно до ст. 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Громадяни для задоволення своїх потреб можуть користуватися об'єктами права державної та комунальної власності відповідно до закону. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Також, Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 (ст. 1 протоколу № 1 до Конвенції) встановлено, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Згідно із п. 7 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами України визначається правовий режим власності.

Так, ст. 326 Цивільного кодексу України передбачається право державної власності, відповідно до якої, у державній власності є майно, у тому числі грошові кошти, яке належить державі Україна. Від імені та в інтересах держави Україна право власності здійснюють відповідно органи державної влади. Управління майном, що є у державній власності, здійснюється державними

органами, а у випадках, передбачених законом, може здійснюватися іншими суб'єктами.

У відповідності до даних із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, Управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області (код ЄДРПОУ: 38555228) є органом державної влади.

П. 13 Положення про Управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області, затвердженого наказом ДСНС України від 13.04.2016 № 175 встановлено, що Управління утримується за рахунок коштів Державного бюджету. Форма власності – державна.

Так, рішенням суду від 18.07.2016 у справі № 909/946/15 задоволено позовні вимоги (рішення не набрало законної сили) і Управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області зобов'язано укласти договір всупереч чинного законодавства, відповідно до умов якого останній має перерахувати кошти, що належать державі Україна.

За таких умов, неоднозначне застосування положень Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» судами України може призвести до порушення конституційних прав Управління, а саме: права державної власності на майно (грошові кошти).

Більше того, ст. 3 Конституції України встановлено, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Тому, постановлення рішення суду від 18.07.2016 у справі № 909/946/15, яким позовні вимоги задоволено, призведе до здійснення надмірних та непередбачуваних витрат коштів державного бюджету, що в свою чергу спричинить неможливість виконання Управлінням Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області функцій із реалізації державної політики у сферах цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації надзвичайних ситуацій, рятувальної справи, гасіння пожеж, пожежної та техногенної безпеки, діяльності аварійно-рятувальних служб в межах Івано-Франківської області.

Неможливість функціонування Управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області внаслідок відсутності коштів ставить під загрозу життя і здоров'я людей на території області, які можуть постраждати через виникнення можливих пожеж, надзвичайних ситуацій.

Згідно із ст. 43 Закону України «Про Конституційний Суд України» суб'єктами права на конституційне звернення з питань дачі висновків Конституційним Судом України у випадку, передбаченому пунктом 4 статті 13 цього Закону, є громадяни України, іноземці, особи без громадянства та юридичні особи.

У відповідності до даних із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, Управління Державної

служби України з надзвичайних ситуацій в Івано-Франківській області (код ЄДРПОУ: 38555228) є юридичною особою публічного права, яка утворена на підставі Постанови Кабінету Міністрів України № 33 від 21.03.2013.

Тому, враховуючи наведене та керуючись п. 2 ст. 150 Конституції України, п. 4 ч. 1 ст. 13, ст. ст. 42, 43, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України», -

ПРОШУ:

1. Відкрити конституційне провадження у даній справі.
2. Надати офіційне тлумачення абзацу 1 частини 9 статті 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» в системному зв'язку із ч. 2 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» в аспекті обов'язковості укладення договору про пайову участь у розвитку соціальної інфраструктури виключно в межах строків встановлених Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності».
3. Про результати розгляду даного конституційного звернення повідомити Управління у встановленому законодавством порядку.

Додатки:

1. Конституційне звернення із додатками до нього (2 примірники).
2. Копія постанови Вищого господарського суду України від 20.04.2016 у справі за № 909/946/15.
3. Копія постанови Вищого господарського суду України від 03.12.2014 у справі №909/790/14.
4. Копія постанови Вищого господарського суду України від 16.06.2015 у справі №911/5471/14.
5. Копія постанови Вищого господарського суду України від 27.01.2016 у справі №909/1017/15.
6. Копія постанови Вищого господарського суду України від 29.03.2016 у справі №909/947/15.
7. Витяг з ЄДРПОУ про У ДСНС України в Івано-Франківській області.

Начальник Управління

В.В. Чернецький